

Прѣди всичко нека забѣлѣжимъ, че злоупотрѣблението съ едно *добро нѣщо* не може да доведе до осжждането на самото това нѣщо. Инакъ ще изпаднемъ до положението на онзи, който за бѣлхата изгорилъ юргантъ . . .

Никой нѣма право да лишава дадено лице отъ възможността да се изкаже писменно прѣдъ страха, че неговото изказване ще бѣде, може би, неморално. Общиятъ наказателенъ законъ пази достатъчно обществото отъ прѣстѣпления противъ морала и добритѣ нрави. Въ него ще намѣри удовлетворение и всѣко частно лице, което би се счело нападнато чрѣзъ печата въ честъта си, въ своето добро име и човѣшко достоинство.

Колкото до второто опасение отъ свободата на печата, ще кажемъ само, че отъ възможността за всѣка да пише въ вѣстникъ или да издава такъвъ ще се яви тъкмо невъзможностъ за гешефтаритѣ и шарлатанитѣ да играятъ роль на диктатори надъ обществената съвѣсть и ръководители на маситѣ.

Нека не се забравя при това, че свободната дума е всѣкога по-нормална отъ лѣжливито спокойствие, прѣдшественикъ на буритѣ.

Свободата на печата е необходима за правилния вървежъ на работитѣ въ една конституционна страна, въ която всѣки актъ на правителството или на неговитѣ агенти, дѣйстващи отъ името и за смѣтка на всички, трѣбва да бѣде познатъ на всички. Ако правителството има на своя страна болшинството отъ народа, то нѣма защо да се стрѣска отъ злоупотрѣблението на печата противъ неговитѣ дѣла.